

## Pinksteren 2019

Op onze parochiereis waren we in een Koptische kerk in Cairo. In een van de zijkapellen kon je naar beneden kijken en op de afsluitende glasplaat stond de tekst: "Uit deze bron heeft de heilige familie water gedronken". We vonden dat wat vreemd en Raakten daarom met elkaar in gesprek over de verhalen van jeugd van Jezus- alleen Lukas schrijft er over. Op Hemelvaartsdag spraken we daar ook over met een groep uit Lunteren. De baby zou zo'n enorme reis per ezel door de woestijn van de Sinai toch niet overleefd hebben.

De vraag is dus: waarom zou Lukas dit verhaal opgetekend hebben? Hij deed dat om aan te geven dat Jezus de tocht maakte, die de Joden eeuwen terug hadden gemaakt: – door de Rode Zee getrokken en 40 jr. door de woestijn. Jezus is – zo wil Lukas aangeven- kind is van zijn volk, door- en- door Jood, niet alleen zoon van God, maar evenzeer zoon van mensen, een van de onzen – zoals we met Kerstmis vieren.

Verhalen dus- zoals dominee ter Linden, die zijn hele leven de bijbel bestudeerde, er over schreef, er over preekte en sprak- verhalen, " die niet zijn gebeurd, maar wel waar zijn ".

Met diezelfde gedachten in ons hoofd mogen we vandaag ook het verhaal van Pinksteren lezen.

De eerste lezing is een beeldend verhaal. Er worden woorden gebruikt als: vuur, kracht, storm. Het is een verhaal met meerdere lagen, meerdere accenten.

a)Er worden mensen genoemd uit alle mogelijke landen. Nu kan het wel zijn, dat op een feest als pascha of het oogstfeest mensen uit verschillende delen van Israel of misschien wel uit de hele regio aanwezig zijn, maar zoveel mensen uit zoveel streken van de wereld, is onwaarschijnlijk.

Daar zit iets achter- Lukas wil zeggen: de kracht, de werking van de goede, heilige geest is bestemd voor alle mensen, alle volkeren

b)De bange apostelen, die zich na de dood van Jezus zich in een huis hadden opgesloten, verschanst, uit angst voor de Joden, leggen hun angst af en treden naar buiten, gedreven door een geest, een overtuiging en moed.

De lezing geeft weer, dat ze op één dag tot totaal andere mensen werden ,die veranderden van kleine laffe mensen in mensen zonder angst en met een grote overtuigingskracht.. Waarschijnlijk is het een heel proces geweest van langere tijd. "Een", zoals iemand schreef, "stil, moeizaam, langzaam en verwarrend proces".

c)Lukas wil in dit verhaal nog iets duidelijk maken:

dat de leerlingen die moed en durf niet aan zichzelf te danken hadden, maar aan een kracht van buiten ,van boven, van God, van Jezus, die hen boven zichzelf uittilde, die hen maakte tot andere, vernieuwde mensen.

Het staat tegenover het oude verhaal, waarvan we lezen in het begin. Het verhaal van Babel, het verhaal "van de geldingsdrang, zelfzucht en eerzucht"-zoals er staat. Die zaaien alleen maar verwarring, zetten mensen tegen elkaar op, drijven mensen uiteen. Dat is verwarring, boze geest. Het oude verhaal, dat ook nog steeds bestaat en niet alleen in Israel.

De twee lezingen van vandaag ademen een heel verschillende sfeer.

In de eerste lezing is er sprake van wind, storm en vuur, van enthousiasme, van optreden naar buiten met lef.

Als je in je leven door iets geraakt bent , wil je dat uiten, wil je dat tegen anderen zeggen, wil je het uitzingen of misschien wel uitschreeuwen.

De leerlingen- zo zegt de eerste lezing- willen/kunnen de gedachten van Jezus, en hun ervaringen niet voor zichzelf houden. Ze moeten er op uit te trekken, want dat goede nieuws, dat evangelie, is bedoeld voor alle mensen op de aardbodem. En als al die mensen goed van vertrouwen en van goede wil zijn,( de goede geest hebben), kunnen ze elkaar verstaan, hoe hun geschiedenis ook is, waar ze ook wonen, welke taal ze ook mogen spreken.

Dat is het ene aspect- het grote visioen. Alle mensen , alle volkeren van goede wil , die hun uiterste best doen om van deze wereld iets goed en moois te maken en elkaar willen verstaan. De wereld-

vrede dichterbij. Een religieuze VN, internet en facebook met alleen maar positieve wensen en gedachten.

De tweede lezing ademt een andere sfeer en is meer gericht op de eenvoudige, dagelijkse omgang met elkaar.

“Ik wens jullie vrede toe” zegt Jezus. Hij is in hun midden de levende Heer. Het gebeurt op eerste dag van de week, de avond van de verrijzenis. Het gaat vooraf aan het verhaal van Pinksteren. Alsof deze vredewens van en deze vergeving van elkaar a.h.w. voorwaarde zijn voor het grote gebeuren. Alsof de wereldvrede alleen tot stand kan komen, als mensen individueel en in kleine kring elkaar vrede toewensen en bereid zijn om elkaar te vergeven.

Hierbij sluiten twee teksten uit de Schrift mooi bij aan.

-We kennen de 7 gaven van de H. Geest, die we ook bidden, als kinderen worden gevormd. Dan bidden we om de geest van wijsheid, verstand, van sterkte en inzicht, van ontzag en liefde voor de naam van God. ( Jesaja. 11,2)

-En in zijn brief aan de Galaten((5, 22-23) noemt Paulus als de vruchten, de gaven van de Geest: liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtheid en ingetogenheid. Heel gewone, concrete en alledaagse dingen. Ze getuigen van eerbied, respect, stille aandacht van volhouden en uithouden.

De opgave van mens tot mens, van man en vrouw, van ouders en kind, van leidinggevende en werkende , van buurman en de mens, die , die je toevallig ontmoet.

Het is altijd een opgave , elke dag op je levensweg, van u en mij , maar het geeft vreugde en vertrouwen, als het lukt , het geeft vrede van mens tot mens en in de diepte van je hart.

“Stel je eens voor” – zo bidden we zo dadelijk in de voorbede- dat deze goede gedachten worden meegevoerd door de wind” en neerdaalt op alle mensen”.

“Dan zal het Pinksteren zijn”.